

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DET GAMLE APOTHEK (1885)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751832470272/facsimile.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Kaptejnsens buldrende Bas rent overdøvede Adjuunktens tynde og skarpe Tenor, som brugte Fistel, naar han skulde understrege sine Ord. Kaptejnens tog Troen fra Adjunkten, og Fanny gik over til Kaptejnsens Tro; den var flottere og taprere. Kaptejnens havde opdaget hende, da hun stod lyttende, havde med byronsk Dristighed taget hende om Livet og reciteret:

Naar paa Vandet Maanen bæver,
naar i Græsset Orme brænde,
Blaalys over Graven svæver,
Lygtemænd paa Mosen rende,
Stjernesked i Natten fare,
Ugleskrig hverandre svare . . .

Adjunkten, der kunde den engelske Tekst, sagde: Ja, vel! og klemte paa:

*When the moon is on the wave,
And the glow-worm in the grass,
And the meteor on the grave,
And the whisp on the morass,
When the falling stars are shooting,
And the answer'd owls are hooting' . . .*

Men for Fanny kom der Liv i det med kraftig Stemme udslynkede danske Citat, akkompagneret af Kaptejnsens Tag om hendes Midje, mens Adjunktens originale svagt henhviskede Verslinjer bragte hende til at mindes engelske Verber, han i sin Tid havde gennemgaaet med hende i Timerne.

Kaptejn Frick havde, naar han traf Fanny ene, helliget hende nogen Opmærksomhed. Den var stundom irriterende faderlig. Han kaldte hende ved Fornavn og sagde: „Mit Barn“ til hende. Men saa kunde han ogsaa tale fornuftig og forklare hende, at Kvinden var den stærkeste Verdensmagt i Kraft af sin Svaghed, thi denne Svaghed betingede hendes Ynde, og for Gratiernes bøjede selv Guderne sig; de vare de stille Styrere af Musernes Dans paa Helikon, skønt de holdt sig i Baggrunden; det kunde man se paa Thorvaldsens Relief. Fy med de moderne Blæstrømper med Blækkletter paa Fingrene!

Tidt havde hun været vred paa Kaptejn Frick, naar han ved Fru Kamps Indrædelse pludselig havde overført sin Kur paa hende, eller naar han rent havde overset Fanny og fjaset med hendes Veninder, uden at hun kunde indse, at hun havde gjort